

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **IDEA MARKETING s.r.o.**, IČO: 04562712
se sídlem Praha 1, Platněřská 88/9
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Ubrem
se sídlem Praha 1, Opletalova 919/5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. 25798/25/5300-22443-713389,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho odvolání a byly potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hl. m. Prahu na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců leden až březen 2021 v celkové výši 638 820 Kč včetně penále.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

2. Důvodem vydání dodatečných platebních výměrů byl závěr správce daně, že šetřené obchodní transakce s reklamním plněním v rámci řetězce obchodních společností, do něhož byl žalobce zapojen, byly zasaženy daňovým podvodem.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce nesouhlasil s existencí nestandardních okolností. K nestandardním okolnostem žalobce argumentoval *ad absurdum* tak, že měl vidět do budoucna a být si vědom informací ze zdrojů veřejných i neveřejných, či je dokonce vyšetřovat, a následně obchod neuskutečnit. Takový závěr dle žalobce svědčí o neznalosti správce daně o podmínkách reálného podnikání a průběhu faktických denních obchodů. Správce daně nebyl schopen po dvou a více letech označit problematické subjekty a chránit ostatní účastníky obchodních vztahů. Tato svá pochybení však správce daně přenáší, v podobě konstruované odpovědnosti za výsledek, na žalobce doměřením daně. Takovýto postup je dle žalobce likvidační a je zneužitím postupu správního orgánu.
4. Žalobce dále uvedl, že nemohl vědět o obchodních vztazích mezi jinými subjekty v rámci správcem daně zjištěného řetězce. Po žalobci nelze požadovat, aby znal či kontroloval obchodní partnery svých partnerů. Žalobce řádně plnil své povinnosti, obvyklým způsobem prověřoval své obchodní partnery, jednotlivá plnění a jejich ceny, zápisy ve veřejných rejstřících atd. Jeho obchodní partneři nebyli v kontrolovaném období označeni za nespolehlivé plátce. Žalobce tak neměl žádný důvod předpokládat u těchto osob podezřelé praktiky či postupovat se zvýšenou obezřetností, než jak činil vůči jiným subjektům v rámci obchodů.
5. Žalobce nesouhlasil se závěry správce daně stran personálního propojení jednotlivých článků řetězce, kdy je propojení dovozováno z manželství mezi osobami v personálním obsazení společností cetax a.s. (dále jen „Cetax“), Silver Hypo s.r.o. (dále jen „Silver“), Alavat Trade s.r.o. (dále jen „Alavat“), SPOLLI spol. s r.o. (dále jen „Spolli“) a žalobce.
6. K nestandardním okolnostem žalobce uvedl, že jeho argumentace k nespolehlivému plátcí směřovala tím směrem, že se správce daně vyšetřováním možného podvodu začal zabývat výrazně později, než proběhla plnění. Žalobce vynaložil veškerou péči, kterou po něm lze spravedlivě požadovat. Netvrdil tedy, že by každý subjekt, který by nebyl zapsán v evidenci jako nespolehlivý plátcí, byl spolehlivý. Avšak neexistence záznamu v evidenci nespolehlivých plátců je ukazatelem, že daný obchodní partner není rizikový a není součástí podvodu na DPH.
7. K virtuálnímu sídlu žalobce uvedl, že jednatelka společnosti Cetax nepředpokládala, že by dané sídlo mělo být v budoucnosti virtuální. Místní šetření se konalo až rok a půl poté, co proběhla zdanitelná plnění a 2 roky po zajišťování sídla kanceláře jednatelkou společnosti. Dle žalobce správce daně pouze předpokládá na základě svých znalostí a zkušeností, že sídla byla také v kontrolovaném období virtuální.
8. Ohledně osob, které správce daně označil jako rizikové, žalobce uvedl, že pan A. dle znalosti místních poměrů bydlel v rodinném domě, i když měl zapsán trvalý pobyt na adrese městského úřadu. Pan M. byl jednatelem a společníkem společnosti GALEATAN s.r.o. S touto společností žalobce neobchodoval. Žalobci tak nebylo zřejmé, jak správce daně dospěl k závěru ohledně toho, že by měl žalobce kontrolovat také subjekty, se kterými neobchoduje.

9. Výtky správce daně, že žalobce platil některé platby svým dodavatelům v hotovosti, považoval žalobce za nedůvodné. Žalobce hradil v hotovosti proto, že měl hotovostní prostředky k dispozici, když je obdržel jako úhrady, a proto je následně použil k úhradě svých závazků. Vkládání hotovosti na bankovní účet považoval žalobce za příliš komplikované a navíc žalobce v hotovosti hradil pouze část úhrad.
10. *Ve druhém žalobním bodě* žalobce tvrdil, že se zdanitelná plnění uskutečnila v souladu se smlouvou, a tedy že má nárok na odpočet daně. Závěr správce daně, že se zdanitelná plnění neuskutečnila dle smlouvy, je založený na nesprávném hodnocení situace. Bannery, jejichž přítomnost na daném místě správce daně nezjistil, se v dané lokalitě nacházely. Avšak v době místního šetření byly tyto bannery zakryty v důsledku konání mezinárodních utkání, která mají jiný režim reklamy. Závěry žalobce potvrzuje i fotodokumentace, dle které se v hale v době místního šetření nenacházely žádné jiné bannery či reklamy, tedy nejen bannery poskytované pro žalobce.
11. Namítal, že smlouva o ukončení spolupráce ze dne 20. 8. 2021 se týkala pouze stadionu RC Sparta Praha, a nikoliv haly UNYP Arena, kde měly reklamní služby pokračovat a dle důkazů žalobce se tak také dělo. Toto však správce daně odmítá akceptovat. Naopak za důležité správce daně považoval, že společně s ukončením poskytování reklamních služeb nebyla upravena cena těchto služeb. To správce daně pokládal za objektivní skutečnost, dle které se žalobce nechoval jako řádný hospodář a měl si tedy být vědom toho, že se účastní transakce, která může být spojena s podvodným jednáním.
12. *Ve třetím žalobním bodě* žalobce namítal nesprávné stanovení nákladů na reklamní plnění. Tvrdil, že správce daně nesprávně vyčíslil náklady na pořízení a vyvěšení bannerů, neboť započítal pouze náklady na tisk bannerů, a nikoliv další náklady. Dle odhadů žalobce se náklady na jeden banner pohybovaly na úrovni částky 5 000 Kč, nikoliv 400 Kč.
13. Dále tvrdil, že v případě reklamních prostor v Šumperku bylo předmětem smlouvy nejen oprávnění využívat prostor k reklamním účelům, nýbrž také povinnosti udržovat prostory v dobrém stavu. Náklady na tuto údržbu je nutno taktéž zahrnout do nákladů dodavatele žalobce, což však správce daně neučinil.
14. Žalobce rovněž upozornil, že pan R. A. ve svém výsledku uvedl, z jakého důvodu nebyly spolkem RC Sparta Praha vystavovány faktury. Pan A. uvedl i to, že vyfakturovaná částka pro společnost Silver by činila přibližně 300 000 Kč. Toto tvrzení však správce daně rozporuje, když ve smlouvě o pronájmu reklamních prostor je uvedena jiná částka. Z toho pak správce daně dovozuje, že došlo k razantnímu navýšení cen, když k vyfakturování žalobci došlo za výrazně vyšší ceny, než jaké byly nákladové položky společnosti Silver.
15. Shrnu, že správce daně si v případě reklamních služeb na stadionu a v hale neověřil cenu za bannery a pronájem prostor, ani se nijak nezabýval výší nákladů uváděných ve smlouvě mezi spolkem RC Sparta Praha a společností Silver. V případě reklamních služeb v Šumperku pak správce daně nijak nezapočítal ani nezjišťoval náklady na údržbu prostor. Správce daně tedy neunesl důkazní břemeno.
16. Namítal, že si ověřoval situaci na trhu a věděl, jaké jsou obvyklé ceny za poskytnutí reklamních ploch. Zprostředkováním reklamních služeb dalším odběratelům generoval zisk.
17. *Ve čtvrtém žalobním bodě* žalobce napadal neprovedení výsledku pana O. Uvedl, že opakovaný výsledek pana O. navrhl za účelem objasnění zakrytí bannerů v době místního šetření správce daně a toho, jaká byla konečná odměna a náklady za vyvěšení bannerů.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Opakovaný výsledek pana O. však správce daně považoval za nadbytečný, s čímž žalobce nesouhlasil. Tvrdil, že uvedeným výsledkem by mohly být objasněny okolnosti poskytování reklamních služeb v hale a na stadionu. Tvrdil, že neprovedením dotčeného výsledku mu bylo zabráněno prokázat jeho tvrzení ohledně poskytnutí zdanitelných plnění v souladu se smlouvou a také ohledně navýšení cen v rámci fakturace reklamních služeb.

18. *V pátém žalobním bodě* žalobce tvrdil, že přijal dostatečně rozumná opatření s cílem vyhnout se své účasti na daňovém podvodu. Žalobce ověřil totožnost jednatele při prvním jednání. U některých partnerů šlo o dlouhodobou spolupráci s bezproblémovými obchodními transakcemi. Závěr o přijetí dostatečných opatření žalobce dokládá i to, že existovaly písemné smlouvy a žalobce pravidelně kontroloval informace zveřejněné v obchodních rejstřících. Rovněž žalobce pravidelně kontroloval dodávané reklamní služby, o čemž svědčí fotografie bannerů a televizní přenosy utkání, na kterých byl banner zaznamenán.
19. Namítal, že správce daně měl specifikovat, jaká opatření měl žalobce přijmout. Správce daně měl poskytnout návod, jak v budoucnu postupovat, aby byla přijatá opatření z jeho pohledu dostatečná.
20. *V šestém žalobním bodě* žalobce namítal, že správce daně porušil princip předvídatelnosti. Žalobci byl uznán nárok na odpočet daně z dodávky dezinfekčních gelů přijatých od společností Cetax a Silver. Dle žalobce by měl správce daně postupovat tak, aby při rozhodování skutkově obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. To platí zejména za situace, kdy rozhoduje totožná úřední osoba. Dle žalobce jsou případy, kdy došlo k dodávce dezinfekčních gelů a reklamního plnění, s výjimkou odlišného předmětu zdanitelného plnění, totožné. Vysvětlení správce daně, že se jedná o jiné skutečnosti, jiné obchodní případy a jiná zdanitelná plnění, pokládal žalobce za nedostatečné. Správce daně by dle žalobce měl vymezit, které skutečnosti považuje za odlišné. Odůvodnění správce daně je vágní a nedostatečné.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

21. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
22. *K prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný upozornil, že se žalobce zaměřil pouze na nestandardnosti týkající se jednotlivých společností v daném řetězci a pominul další nestandardnosti týkající se personálního propojení těchto společností, navýšení ceny ve fakturačním řetězci a také nestandardní způsob úhrady. Nestandardní okolnosti je přitom nutno hodnotit komplexně a ve vzájemných souvislostech. Jednotlivé nestandardní okolnosti samy o sobě nemusí být nezákonné, avšak právě současná přítomnost vícero nestandardních okolností u určité obchodní transakce může být indikátorem toho, že je daná transakce stížena podvodem na DPH. Současně žalobce jím vytčené skutečnosti bagatelizuje. Žalovaný tvrdil, že skutečnosti, které žalobce vyjmenovává, jsou pouze částí zjištěných nestandardních skutečností. I tato část nestandardních skutečností je pak identifikována v souladu s judikaturou správních soudů jako nestandardní okolnosti.
23. Dále žalovaný upozornil, že daňové orgány postupovaly v souladu s judikaturou, jestliže hodnotily jako nestandardní také skutečnosti, které nastaly až následně, po uskutečnění sporných zdanitelných plnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2007-129).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

24. Ohledně toho, že žalobce nemohl vědět o obchodních vztazích mezi jinými osobami, žalovaný uvedl, že žalobci nebylo kladeno za vinu to, že by o určité nestandardní okolnosti měl vědět a nevěděl. Vědomost žalobce o jeho účasti na podvodu byla dovozována z objektivních okolností. Tyto objektivní okolnosti musely být žalobci s ohledem na jejich povahu známy. Týkají se totiž společností, se kterými byl žalobce v přímém kontaktu. Ve vztahu k přímým obchodním partnerům žalovaný uvedl, že pokud by žalobce své obchodní partnery řádně prověřoval, musel by zjistit několik podezřelých znaků. Současně žalovaný upozornil, že daňové subjekty nejsou zapisovány do evidence nespolehlivých plátců online. Mezi dopuštěním se závažných opakovaných deliktů a přidělením statusu nespolehlivého plátce nutně vzniká časová prodleva. Absence zápisu v registru nespolehlivých plátců neznamená automaticky bezproblémovost daného obchodního partnera.
25. Žalobce mohl o obchodních vztazích mezi společnostmi Spolli, Alavat a Dreaack vědět na základě jejich vzájemného personálního propojení. Personální propojení, kdy manžel jednatelky žalobce, paní V., pan V., zastával funkci společníka, případně jediného akcionáře ve společnostech Alavat (krátce před předmětnými zdaňovacími obdobími), Dreaack, Silver a Cetax (i v rámci předmětných zdaňovacích období), je patrné z veřejně dostupných rejstříků. Tvzení paní V., že věděla pouze o tom, že její manžel měl zajišťovat administrativní služby u několika společností, je tak v kontextu již základního prověření dodavatelů Silver a Cetax nepravdivé. Personální propojení jednotlivých společností právě skrze L. V. dále umocňují zjištění uvedená v usnesení o zahájení trestního stíhání, dle nichž L. V. využil sítě jím fakticky ovládaných společností k realizaci podvodu na DPH. A. V. dále měla dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu společnosti Cetax, a to i v rámci předmětných zdaňovacích období, kdy již v této společnosti žádnou funkci nezastávala. Dále dle usnesení o zahájení trestního stíhání byly rovněž evidovány bezhotovostní platby od společnosti Cetax ve prospěch A. V. Lze tak důvodně předpokládat, že A. V. o aktivitách svého manžela L. V. věděla, což taktéž vyplývá z usnesení o zahájení trestního stíhání. Prostřednictvím sledování osob bylo totiž současně zjištěno, že L. V. připouští možnost výsledku A. V. před soudem, ale současně uvádí, že by jeho manželka v případě výsledku před soudem odmítla vypovídat s odkazem na osobu blízkou.
26. Žalovaný považoval za logické i to, že se správce daně začne určitými transakcemi zabývat až po jejich provedení. Bez proběhnutí určitých transakcí totiž není možno dospět k závěru o porušení povinností vztahujících se ke správě daní.
27. K virtuálnímu sídlu dodavatelů žalovaný uvedl, že virtuální sídlo dodavatelů je jen jednou z mnoha identifikovaných nestandardních okolností, které až ve svém souhrnu umožnily učinit závěr o podvodu na DPH. Snahou běžného podnikatele bývá, aby byl na trhu vidět, aby potenciální zákazníci měli k němu co nejsnadnější přístup, virtuální sídlo toto neumožňuje. Ve spojení s absencí webových stránek nebo jakékoliv veřejně dostupné prezentace je dle žalovaného evidentní, že namísto oslovení co nejširšího okruhu potenciálních zákazníků docházelo v nyní posuzovaném případě k obchodování v uzavřeném okruhu společností, kdy cílem tohoto obchodování nebylo provedení standardní obchodní transakce, nýbrž právě podvod na DPH. Žalobcem uváděná skutečnost, že sídlo dodavatele Cetax zajišťovala sama jednatelka, nemění nic na skutečnosti, že virtuální sídla lze obecně považovat za rizikový faktor.
28. K rizikovosti R. A. a M. M. žalovaný uvedl, že právě žalobcem uváděná skutečnost, že žalobce znal adresu skutečného bydliště R. A. a v obchodním rejstříku byla uvedena adresa Městského úřadu v Šumperku, měla vést k vyšší obezřetnosti při prověřování tohoto

obchodního partnera. V případě společnosti Galeatan s.r.o. se již v době realizace sporných plnění ve vztahu k jejímu označení za nespolehlivého plátce jednalo o informaci veřejně dostupnou. Jelikož byl M. M. jednatelem této rizikové společnosti, lze taktéž i přímo M. M. považovat za rizikovou osobu. Pakliže by si přitom žalobce své obchodní partnery prověřoval, jak tvrdí, musela mu být tato informace známa. Každý racionální subjekt by se měl zajímat nejen o aktuální angažmá jednatelů a společníků, ale také o jejich podnikatelskou historii.

29. Konečně k hotovostním platbám žalovaný sdělil, že žalobce běžně využíval bezhotovostní způsob úhrad. Proto částečné platby v hotovosti potvrzují závěr o účelovém navýšení ceny plnění, kdy fakticky k úhradě celé částky nedošlo. Platbami v hotovosti je možné simulovat úhradu, aniž by k faktickému převodu peněžních prostředků došlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 24/2007-129). Hotovostní platby navíc bývají typickým znakem transakcí zasažených podvodem na DPH. Dle žalovaného tak v kontextu dalších okolností obchodních transakcí hotovostní platby dokreslují závěry o účelovém navýšení ceny sporných plnění, kdy fakticky k úhradě celé této navýšené částky nedošlo. Žalovaný poznamenal, že nelze hodnotit pouze samotné hotovostní platby izolovaně, nýbrž je také nutno vzít v potaz skutečnost, že z bankovních účtů společností Silver a Cetax byly krátce po provedení bezhotovostní úhrady žalobcem vybírány vysoké částky v hotovosti (v případě společnosti Cetax dokonce téměř 6 milionů korun). Tato skutečnost přitom byla hodnocena rovněž jako nestandardní okolnost. Žalovaný doplnil, že provedení bezhotovostních plateb postrádá relevantnost v případech, kdy jsou tyto prostředky následně masivně vybírány v hotovosti.
30. *Ke druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že v rámci místního šetření správce daně nebyly na daném místě nalezeny žádné bannery, a to ani překryté. Svěšení bannerů žalobce potvrdil také RC Sparta Praha. Z žalobcem předložené fotografie pořízené dne 9. 12. 2021 je sice evidentní, že se bannery žalobce na místě nachází, avšak již není zřejmé, že by vyvěšení těchto bannerů realizoval deklarovaný dodavatel Silver. Jejich vyvěšení mohl zajistit *de facto* kdokoli. A to zejména za situace, kdy ze spisového materiálu vyplývá, že dle vyjádření společnosti RC Sparta Praha byly bannery instalované společností Silver odstraněny, neboť ta nebyla schopna dostát svým závazkům.
31. Dle žalovaného není důvodná ani argumentace žalobce, že se smlouva o ukončení spolupráce ze dne 20. 8. 2021 týkala pouze stadionu a nikoliv Areny. O tomto závěru nesvědčí žádné důkazy. Naopak, zjištění správce daně a také vyjádření zástupců RC Sparta Praha potvrzují správnost závěrů daňových orgánů.
32. *Ke třetímu žalobnímu bodu* žalovaný sdělil, že úvaha žalobce je zcela lichá, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že bannery byly tisknuty společností EXPRESTISK s.r.o. (dále jen „Exprestisk“) za cenu pohybující se okolo 400 Kč. I když v nákladové ceně nejsou započítány mzdové nebo obdobné náklady, lze jen stěží přisvědčit žalobci, že by dosahovaly jím uvedené výše, a to vzhledem ke skutečnosti, že dodavatel Cetax nehradil za předmětná zdaňovací období zálohy na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti ani na daň z příjmů fyzických osob vybíranou srážkou. K argumentaci žalobce, že správce daně nezahrnul do kalkulace veškeré náklady, žalovaný uvedl, že vyvěšení a dovoz bannerů na pronajaté oplocení je ve své podstatě činností jednorázovou, za níž se jeví žalobcem odhadované náklady značně nepřiměřené (přesahující 70 000 Kč po odečtení ceny samotných bannerů).

33. Ohledně nákladů společnosti Cetax v Šumperku s pronájmem oplocení a s ním související výměnou oplocení žalovaný zdůraznil, že dle výsledku M. M., statutárního orgánu společnosti Cetax, bylo jeho povinností sekat trávu a udržovat pozemky v čistotě, nikoliv výměna samotného oplocení. Žalovaný proto považoval závěry o navýšení ceny od společnosti Cetax za správné.
34. K argumentaci žalobce ve vztahu k navýšení cen v případě zdanitelných plnění od společnosti Silver žalovaný uvedl, že není zřejmé, na základě jakých skutečností dovedl R. A. tuto odhadovanou cenu. Ze smlouvy s klubem RC Sparta Praha zcela jednoznačně vyplývá odměna ve výši 30 000 Kč + DPH, což přibližně odpovídá i vyjádření P. O., který uvedl, že měl s dodavatelem Silver uzavřenou smlouvu na 40 000 Kč. Smlouva s Rugby Clubem se týká nejen vyvěšení bannerů, ale i dalších reklamních plnění, jako je umístění reklamy na všech programech a odborných materiálech Rugby Clubu či odvysílání reklamního videa na velkoplošných obrazovkách. Dle čl. 8.1 smlouvy s Rugby Clubem byla smlouva uzavřena na období 1. 1. 2021–31. 12. 2021. Z čl. 6.3 dále vyplývá, že odměna 30 000 Kč je konečná a zahrnuje v sobě veškeré náklady. Případné další náklady namítané žalobcem by tak připadly na RC Sparta Praha, náklady dodavatele Silver na umístění bannerů na prostorách pronajatých od RC Sparta Praha tedy dle smlouvy nemohly být mnohem vyšší, jak žalobce tvrdí.
35. Na výše uvedeném závěru pak nemůže nic změnit ani generování zisku žalobcem, neboť toto zpochybňováno nebylo.
36. *Ke čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný sdělil, že žalobcem navrhovaný opakovaný výsledek pana O. měl prokázat skutečnost, že byly reklamní bannery v prosinci 2021 překryty z důvodu konání mezinárodních utkání, a objasnit konečnou cenu za vyvěšení bannerů. P. O. se však již k ceně za vyvěšení bannerů vyjádřil v rámci své první svědecké výpovědi. V rámci této výpovědi k ceně uvedl, že s R. A. uzavřel smlouvu na 40 000 Kč, přičemž se na stadionu vyskytovalo asi 6 bannerů. Překrytí bannerů v prosinci 2021 již bylo vyvráceno prostřednictvím místního šetření, kdy správce daně zjistil, že se v hale nenacházejí žádné bannery, dokonce ani překryté. Navíc z vyjádření RC Sparta Praha vyplývá, že bannery byly odstraněny, jelikož společnost Silver nebyla schopna dostát svým závazkům. Odmítnutí opakovaného výsledku pana O. tak bylo oprávněné.
37. *V rámci vyjádření k pátému žalobnímu bodu* žalovaný nesouhlasil s tím, že by žalobce přijal dostatečná opatření s cílem vyhnout se své účasti na podvodu na DPH. Pakliže by totiž došlo alespoň k základnímu prověřování dodavatelů v obchodním rejstříku, pak by jednatelka žalobce, A.V., nemohla tvrdit, že o manželovi, L. V., ví pouze to, že zajišťoval administrativní služby. Její manžel, L. V., je v obchodním rejstříku uveden jakožto společník, případně jediný akcionář, společností Silver, Cetax a Dreaack v rámci předmětných zdaňovacích období, a před tímto obdobím byl rovněž společníkem společnosti Alavat. Kontrola totožnosti, uskutečnění sporných plnění a existence smluvní dokumentace pak nejsou opatřeními, která by v dané situaci mohly zabránit účasti žalobce na podvodu na DPH, neboť v daném případě existují takové objektivní okolnosti, vůči nimž jsou opatření provedená žalobcem neúčinná. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 4 Afs 233/2015-47, s tím, že jako odvolací orgán není povinen poskytnout žalobci „návod“, jak postupovat, aby přijal dostatečná opatření právě z důvodu rozložení důkazního břemene.

38. *K šestému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že k porušení principu dobré správy nedošlo. V případě dodávky dezinfekčních gelů se totiž jednalo o odlišný skutkový stav. Správce daně v rámci hodnocení nároku na odpočet daně shledal předmětný nárok na odpočet DPH jakožto oprávněný. Žalobce totiž v případě přijatých zdanitelných plnění týkajících se dezinfekčního gelu prokázal oprávněnost nároku na odpočet DPH v souladu s § 72 a § 73 ZDPH a zároveň nebyl v případě těchto přijatých zdanitelných plnění prvostupňovým správcem daně detekován podvod na DPH a vědomost žalobce o své účasti na podvodu na DPH. V projednávaném případě byly detekovány nestandardní okolnosti včetně narušení neutrality daně svědčící o existenci podvodu na DPH a současně také objektivní okolnosti nasvědčující vědomému zapojení žalobce do podvodu na DPH, tudíž byl správce daně oprávněn nárok na odpočet DPH odmítnout i při splnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Afs 286/2020-39.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

39. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
40. Při ústním jednání konaném dne 27. 4. 2026 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
41. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda správce daně postupoval v souladu se zákonem o DPH, když žalobci odepřel nárok na odpočet DPH za zdaňovací období leden až březen 2021 z důvodu, že žalobce věděl anebo přinejmenším měl a mohl vědět o své účasti v řetězci obchodních společností, v němž došlo k podvodu na DPH.
42. Pro posouzení věci je tak v projednávané věci rozhodná interpretace pojmu daňový podvod, konkrétně podvod na DPH. Interpretací tohoto pojmu se opakovaně zabýval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) a Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). Z jejich judikatury vyplývá, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu (blíže viz rozsudek SDEU ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03, *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd*).
43. Dle rozsudku SDEU ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C 142/11 *Mahagében kft A Péter David* představuje odmítnutí nároku na odpočet DPH výjimku ze základní zásady, kterou tento nárok představuje. Je tak na správci daně, aby prokázal objektivní okolnosti umožňující mu učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu.
44. Naopak, pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet. Osoba povinná k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní podvodného plnění, pak musí být považována za osobu účastnící se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje

zboží prospěch, či nikoli. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem (viz rozsudek SDEU ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Alex Kittel a Recolta Recycling*).

45. Na výše uvedenou judikaturu SDEU navázal NSS, podle kterého při posouzení, zda se žalobce účastnil podvodu na DPH spáchaného dodavatelem, je třeba postupovat v několika krocích. Nejprve, je třeba zjistit, zda k podvodu spáchanému dodavatelem došlo. Pokud ano, je třeba na základě objektivních skutkových okolností posoudit, zda žalobce věděl nebo měl vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a zda přijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně vyžadována, aby zjistil, že jej přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu (blíže viz rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Afs 16/2017-43). Důkazní břemeno ohledně existence podvodu a objektivních okolností tíží daňové orgány. Naopak plátce daně je oprávněn předkládat argumenty a důkazní prostředky za účelem prokázání, že jednal profesionálně, obezřetně a přijal veškerá opatření, která po něm bylo v rámci prevence účasti na daňovém podvodu možné spravedlivě požadovat, a tyto důsledně dodržoval.
46. V souladu s uvedenou judikaturou daňové orgány v projednávaném případě postupovaly.
47. Daňové orgány se tak nejprve zabývaly otázkou existence podvodu na DPH. Žalobce v předmětných zdaňovacích obdobích obchodoval s reklamními službami. V napadeném rozhodnutí žalovaný přesvědčivě popsal řetězce transakcí související s reklamními službami, z nichž žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH. Tyto řetězce začínaly u společnosti Spolli, která zastávala pozici missing tradera, pokračovaly přes společnosti Alavat a Dreaack, zaujímající pozici bufferů, a vyústily ve fakturovaná plnění poskytovaná společnostmi Silver a Cetax, které žalobci účtovaly dané reklamní služby. Současně bylo doloženo, že reální subdodavatelé [Rugby Club Sparta Praha – pronájem ploch, WATOMAX TRADE s.r.o. (dále jen „Watomax“) – oplocení v Šumperku, Expresstisk – tisk bannerů] nebyli v účetních dokladech společnosti Silver a Cetax uváděni, ač šlo o faktické poskytovatele jednotlivých dílčích plnění.
48. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že společnost Spolli za zdaňovací období leden až březen 2021 vykázala vysokou vlastní daňovou povinnost, kterou však neuhradila. Současně tato společnost vykazovala typické znaky subjektu užitého k podvodu (virtuální sídlo, nekontaktnost, nezveřejňování účetních závěrek, kumulace daňových nedoplatků). Soud má ve shodě s žalovaným za to, že tato zjištění dostatečně prokazují narušení neutrality daně v celém řetězci a umožňují učinit závěr o existenci podvodu na DPH, aniž by bylo nutné přesně vyčíslit chybějící daň u každého jednotlivého článku.
49. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí identifikoval celou řadu nestandardních okolností, které se vyskytovaly napříč všemi články posuzovaných řetězců. Jedná se zejména o následující zjištění:
 - (1.) virtuální sídla jednotlivých subjektů – společnosti Spolli, Alavat, Dreaack, Silver a Cetax sídlily na virtuálních adresách,
 - (2.) absence materiálního a personálního zázemí – uvedené společnosti neměly zaměstnance, provozovny ani odpovídající vybavení umožňující poskytnout deklarovaná plnění,

- (3.) nedostatek jakékoli veřejné prezentace a neplnění povinností – společnosti nevedly vlastní webové stránky, neprezentovaly své služby a opakovaně nezveřejňovaly účetní závěrky,
 - (4.) nekontaktnost – některé společnosti, zejména Spolli, Silver, Cetax byly nekontaktní, respektive se správcem daně nekomunikovaly,
 - (5.) vysoké daňové nedoplatky a status nespolehlivého plátce – společnost Spolli vykázala za období leden až březen 2021 vysoké částky daně na výstupu, které neodvedla (nedoplatek ke dni 16. 6. 2021 činil 4 851 751 Kč), a byla vedena jako nespolehlivý plátce, rovněž společnosti Alavat, Dreaack, Silver a Cetax jsou vedeny jako nespolehliví plátcí, kteří mají vůči správci daně nedoplatky v řádu milionů Kč,
 - (6.) výrazné personální propojení jednotlivých článků řetězce – společnosti Alavat, Dreaack, Silver a Cetax byly fakticky ovládány týměž okruhem osob, jednatelkou žalobce, Liborem V., R. A. a M. M., které se znaly z působení v jednotlivých korporacích. L. V. měl současně osobní i ekonomické vazby na jednatelku žalobce. Jednatelka žalobce měla dispoziční oprávnění k bankovním účtům některých článků řetězce (společnosti Cetax, žalobce).
 - (7.) významné navýšení cen – zjištění o reálných nákladech subdodavatelů (např. tisk banneru cca 400 Kč, náklady na oplocení v jednotkách desítek tisíc Kč) v porovnání s částkami fakturovanými žalobcem (v řádu statisíců až milionů Kč),
 - (8.) hotovostní výběry – z účtů společností Silver a Cetax byly krátce po přijetí plateb od žalobce vybírány vysoké částky v hotovosti, často osobami personálně propojenými s hlavním organizátorem řetězce – L. V.,
 - (9.) zakrytí reálných subdodavatelů – deklarovaní dodavatelé (Silver a Cetax) nevykazovali skutečné poskytovatele dílčích služeb, přestože zjištění správce daně ukázala, že reálnými dodavateli byly jiné subjekty (Rugby Club, Watomax, Exprestisk).
50. Výše uvedené nestandardní okolnosti, posuzované ve vzájemných souvislostech, tvoří ucelený a logicky provázaný celek, který jednoznačně překračuje rámec běžného obchodního jednání. Jejich souhrn plně odůvodňuje závěr žalovaného o tom, že posuzovaná plnění byla součástí podvodného schématu na DPH.
51. Dále se žalovaný ve shodě s výše uvedenou judikaturou zabýval tím, zda byly v daném případě dány objektivní okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že žalobce věděl, nebo alespoň vědět měl a mohl, že se účastní obchodních transakcí zatížených podvodem na DPH. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný identifikoval řadu okolností, které byly objektivně zjistitelné, vzájemně se doplňovaly a tvořily konzistentní celek svědčící o nestandardnosti obchodů. Konkrétně se jednalo o následující okolnosti: (1.) výrazné personální propojení článků řetězce, na které navazovalo zjištění, že jednatelka žalobce měla dispoziční oprávnění k bankovnímu účtu dodavatele Cetax, že platební kartou na její jméno docházelo k výběrům v hotovosti z účtu společnosti Cetax a že docházelo k bezhotovostním platbám z účtu společnosti Cetax v její prospěch, (2.) hotovostní výběry v rámci dní po připsání platby na účet společnosti Cetax, (3.) razantní navýšení ceny (viz výše), (4.) veřejně dostupné rizikové znaky dodavatelů (např. virtuální sídla, absence webové prezentace, nezveřejňování účetních závěrek, riziková osobní historie osob jednajících za společnosti), (5.) nestandardnosti ve fakturaci a průběhu plnění (zejména fakturace reklamních služeb

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

předem na celé období, předčasné odstranění bannerů bez úpravy ceny, neuvádění reálných subdodavatelů Silver a Cetax v účetnictví).

52. Na základě shora uvedeného má soud ve shodě s žalovaným za to, že v projednávaném případě byla prokázána existence objektivních okolností, z nichž lze dovodit, že žalobce přinejmenším vědět měl a mohl, že se účastní transakcí zatížených podvodem na DPH. Žalovaným vytčené okolnosti tvoří ucelený a vzájemně provázaný celek, který se zcela vymyká standardnímu obchodnímu prostředí.
53. Pokud jde o podmínku, zda žalobce přijal rozumná a účinná opatření, která by mohla zabránit jeho účasti na podvodu na DPH, z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce nedoložil žádné konkrétní opatření, jež by svědčilo o tom, že své obchodní partnery skutečně prověřoval. Ačkoli žalobce tvrdil, že si dodavatele prověřoval a ověřoval tržní ceny reklamních plnění, tato tvrzení nepodložil žádnými důkazy. Žalovaný dále upozornil, že tato tvrzení jsou vnitřně rozporná, neboť jednatelka žalobce uvedla, že její manžel vykonával pouze administrativní činnosti, přestože z veřejných rejstříků vyplývá, že byl společníkem či akcionářem společností Silver a Cetax. Tento rozpor podle žalovaného zpochybňuje věrohodnost tvrzení o prověřování dodavatelů. Na základě těchto skutečností žalovaný uzavřel, že žalobce neprokázal přijetí jakéhokoli opatření, které by směřovalo k zabránění jeho účasti na podvodu na DPH.
54. Za situace, kdy žalobce nepředložil žádný relevantní důkaz o přijetí rozumných opatření k zabránění své účasti na daňovém podvodu, nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce nepřijal žádná opatření k zamezení své účasti na daňovém podvodu.
55. Na základě shora uvedeného má soud za to, že daňové orgány shromáždily podklady, které jednoznačně prokazují splnění všech tří podmínek stanovených judikaturou SDEU a NSS pro odepření nároku na odpočet daně. Daňové orgány prokázaly existenci podvodu, identifikovaly řadu objektivních okolností, které žalobci musely být známe či seznatelné, a současně doložily, že žalobce nepřijal žádná rozumná a účinná opatření, jež by jeho účasti zabránila. Za tohoto skutkového stavu nelze žalobce považovat za jednajícího v dobré víře a postup daňových orgánů při odepření odpočtu byl zcela na místě.
56. Soud se dále zabýval námitkami žalobce:
57. Předně soud konstatuje, že žalobce sice prokázal uskutečnění plnění a splnění podmínek § 72 a § 73 zákona o DPH, tato skutečnost však sama o sobě nepostačuje k přiznání nároku na odpočet, pokud jsou současně naplněny podmínky účasti na daňovém podvodu. V případě podvodu na DPH je možné nárok odepřít i tehdy, jsou-li formální a hmotněprávní podmínky splněny, pokud plátce věděl či měl vědět, že přijatá plnění jsou součástí podvodu. Ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že podmínky § 72 a § 73 zákona o DPH byly splněny, ale že šlo o případ výjimky z důvodu daňového podvodu.
58. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že o podvodu vědět nemohl. Naopak z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne (viz výše), že obchodní řetězce, jichž byl žalobce konečným článkem, vykazovaly celou řadu objektivně zjištěných okolností, jež musely u obezřetného podnikatele vzbudit pochybnosti o jejich standardnosti. Za klíčovou okolnost soud považuje výrazné personální propojení mezi žalobcem a společnostmi Silver a Cetax, které žalobci poskytovaly reklamní služby, a to prostřednictvím osoby L. V., manžela jednatelky žalobce, jenž měl nadto podle zjištění trestních orgánů faktický vliv na několik článků řetězce (Spolli, Alavat, Dreaack, Silver a Cetax). Jednatelka žalobce pak měla

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

dispoziční práva k účtu společnosti Cetax. Platební kartou na jméno jednatelky žalobce rovněž docházelo z účtu společnosti Cetax k výběrům hotovosti z bankomatu (a to několik dnů poté, kdy došlo k připsání plateb na účet). Z účtu společnosti Cetax docházelo i k bezhotovostním platbám ve prospěch jednatelky žalobce. Již tyto okolnosti samy o sobě zásadním způsobem narušují věrohodnost tvrzení žalobce o tom, že o povaze transakcí nemohl mít povědomí. Žalobce měl tedy prostřednictvím své jednatelky bezprostřední vzhled do toho, jak se s platbami nakládá. K výše popsané zásadní okolnosti pak přistupují okolnosti další, zejména mnohonásobné navýšení ceny reklamního plnění a nestandardnosti ve fakturaci a plnění (viz výše). Okolnosti jednoznačně popsané žalovaným v napadeném rozhodnutí ve vzájemném souhrnu svědčí o tom, že žalobce věděl nebo přinejmenším mohl vědět, že se účastní daňového podvodu.

59. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že po něm nelze spravedlivě požadovat prověřování dalších článků dodavatelského řetězce, případně společnost Galeaten. Daňové orgány po žalobci nepožadovaly nadstandardní či nereálné úkony, nýbrž pouze běžnou profesionální obezřetnost. Rizikové znaky přímých dodavatelů žalobce byly objektivně zjistitelné a v souhrnu natolik intenzivní, že měly žalobce vést k dalšímu prověření těchto subjektů. To však žalobce neučinil.
60. Námitku žalobce, že reklamní bannery byly po celý rok 2021 vyvěšeny v hale UNYP Arena i na stadionu RC Sparta Praha a že jejich případné chybějící umístění při místním šetření dne 9. 12. 2021 bylo způsobeno jejich překrytím v rámci mezinárodního utkání, neshledal soud důvodnou. Záznam o místním šetření jednoznačně dokládá, že v hale se v relevantní době nenacházely žádné bannery, a to ani překryté. Zároveň Rugby Club výslovně potvrdil, že bannery společnosti Silver byly odstraněny předčasně z důvodu neuhrazení plateb ze strany dodavatele. Žalobcem předložené fotografie na této skutečnosti nic nemění. Předmětná fotografie neprokazuje, že se jednalo o bannery vyvěšené dodavatelem Silver, ani že šlo o vyvěšení v době mezi ukončením smlouvy a šetřením správce daně. Na základě shora uvedeného má soud ve shodě s žalovaným za to, že reklamní služby nebyly poskytnuty ve sjednaném rozsahu.
61. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle které správce daně nesprávně určil náklady na výrobu bannerů (400 Kč), přičemž tyto náklady činily cca 5 000 Kč. K uvedené námitce z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný při stanovení nákladů na výrobu bannerů vycházel z konkrétních daňových dokladů subdodavatele Exprestisk, které jednoznačně potvrzují, že tisk bannerů stál cca 400 Kč/kus. Ačkoliv žalobce tvrdí, že náklady na výrobu byly daleko vyšší nebo že se seznámil s očekávanými náklady, nepředložil žádný důkaz, který by jeho domněnku o ceně cca 5 000 Kč za banner jakkoliv podpořil. Uvedená tvrzení žalobce tak soud vzhledem k absenci důkazů považuje za spekulativní.
62. Soud přisvědčuje žalobci, že při posouzení ceny nebyly zohledněny náklady na grafické zpracování bannerů, jejich výrobu, dopravu, instalaci ani další související výdaje. Současně však ve shodě se žalovaným konstatuje, že jde o náklady jednorázového charakteru. Samotná povaha těchto jednorázových činností proto nemůže odůvodnit žalovaným zjištěné (více než desetinásobné) navýšení ceny poskytovaných plnění.
63. Soud akcentuje, že žalobce svá tvrzení (např. ohledně marže, výše konkrétních nákladů, počtu bannerů, výměně bannerů, nesouladu s tržní cenou) nikterak nedoložil. Soud tak tato tvrzení považuje za spekulativní. Z uvedeného důvodu se jimi dále nezabýval.

64. K tvrzení žalobce, že náklady na pronajaté oplocení v Šumperku zahrnovaly i povinnost rekonstrukce či opravy oplocení, soud uvádí, že bylo jednoznačně vyvráceno výsledkem statutárního orgánu společnosti Cetax, panem M. M. M. M. jednoznačně uvedl, že jeho povinností bylo pouze sekání trávy a udržování pozemku v čistotě, nikoli výměna či oprava oplocení. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce, podle kterého správce daně opomenul významné nákladové položky.
65. Námitka žalobce, podle které pouze z existence manželství mezi jednatelkou žalobce a Liborem V. nelze dovozovat vědomost žalobce o konkrétních obchodech mezi společnostmi, s nimiž nemá žalobce nic společného, není důvodná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nehodnotil manželství mezi jednatelkou žalobce a L. V. jako samostatný či rozhodující důkaz vědomosti žalobce o daňovém podvodu. Tento osobní vztah byl posuzován pouze v kontextu dalších zjištění tvořících ucelený soubor objektivních indicií vedoucích k závěru, že žalobce o své účasti na daňovém podvodu věděl nebo vědět měl. V této souvislosti považoval žalovaný za klíčové zejména další zjištění, a to dispoziční práva jednatelky žalobce k bankovnímu účtu společnosti Cetax, výběry hotovosti a platby provedené její platební kartou z tohoto účtu, převody finančních prostředků z účtu Cetax v její prospěch a personální a faktické propojení subjektů, včetně prokázaného vlivu L. V. na několik článků řetězce. Tyto konkrétní a prokazatelné skutečnosti, nikoli samotný manželský vztah, vedly žalovaného k závěru, že žalobce měl prostřednictvím své jednatelky bezprostřední přístup k informacím o finančních tocích spojených s těmito transakcemi. Žalobci je přitom vytýkáno, že o podvodném charakteru těchto transakcí věděl, anebo při zachování běžné obezřetnosti vědět měl, není mu kladeno za vinu, že by o nich prokazatelně věděl. Žalovaný tedy nepostavil své závěry na domněnce plynoucí z osobního vztahu, ale na souhrnu indicií, které společně odůvodňují závěr, že žalobce o povaze transakcí věděl nebo vědět měl.
66. Námitce žalobce, že si ověřil situaci na trhu a znal obvyklé ceny reklamních ploch, soud nepřisvědčil. Žalobce tato tvrzení nijak nedoložil. I v tomto případě se tak jedná o spekulativní tvrzení. Nadto jsou tvrzení žalobce v přímém rozporu se zjištění žalovaného o reálných nákladech subdodavatelů (viz výše).
67. Tvrzení žalobce, že poskytnuté služby „dále zhodnotil“ jejich přeprodejem třetím osobám, neshledal soud relevantním. Skutečnost, že žalobce fakturoval reklamu svým odběratelům za vyšší částky, nesvědčí o přiměřenosti cen, které hradil svým dodavatelům, ani nezpochybňuje závěr o výrazně navýšené ceně na vstupu. Ostatně ani tato tvrzení žalobce nedoložil.
68. Námitka žalobce, že si žalovaný neověřil situaci na trhu, není důvodná. Žalovaný při posouzení přiměřenosti ceny nevycházel z obecných úvah o trhu, nýbrž z konkrétních a doložených údajů o skutečných nákladech subdodavatelů, které měl k dispozici ze správního spisu (zejména smluvní odměny Rugby Clubu, ceny tisku bannerů a nákladů na pronájem oplocení). Tyto údaje představují věcný a ověřitelný základ, jenž umožňuje posoudit přiměřenost fakturovaných částek.
69. Oprávněná není námitka, podle které společnosti Silver a Cetax byly označeny za nespolehlivé plátce až po kontrolovaném období. K uvedené námitce soud předně upozorňuje, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se jednalo pouze o jednu z mnoha indicií vedoucí k závěru o objektivní existenci podvodného řetězce. Ve vztahu k subjektivní stránce účasti na daňovém podvodu k této skutečnosti nebylo žalovaným přihlédnuto.

Žalovaný nepochybil, jestliže v rámci zkoumání objektivních skutečností, přihlédl jako k jedné z indicií právě ke skutečnosti, že se uvedené společnosti staly nespolehlivými plátcí. Dle judikatury NSS se může jednat o okolnost, která nasvědčuje existenci daňového podvodu. Na uvedeném nic nemění, že se dotčené společnosti staly nespolehlivými až po předmětných zdaňovacích obdobích.

70. Pokud žalobce uvedeným tvrzením hodlal doložit, že své dodavatele prověřil, soud podotýká, že pouhá lustrace ve veřejných rejstřících nepředstavuje dostatečné opatření, které by ho zbavovalo odpovědnosti za účast na podvodném řetězci. Evidence nespolehlivých plátců zachycuje rizikovost plátce *ex post*, tedy až po zjištění a vyhodnocení závažných porušení povinností ze strany správce daně. Skutečnost, že dotčené společnosti nebyly zařazeny mezi nespolehlivé plátce, nemůže sama o sobě prokázat, že žalobce jednal obezřetně. Nadto provedení lustrací ve veřejných rejstřících žalobce soudu ani nedoložil.
71. Námitky týkající se virtuálních sídel společností Silver a Cetax nejsou důvodné. Z napadeného rozhodnutí plyne, že virtuální sídlo bylo žalovaným hodnoceno pouze jako jedna z indicií nasvědčujících nestandardnosti těchto subjektů, nikoli jako rozhodující okolnost. Virtuální sídlo je navíc podle ustálené judikatury typickým znakem rizikových subjektů v podvodných řetězcích, zejména je-li, jako v projednávaném případě, doprovázeno dalšími zjištěnými nedostatky (nekontaktnost, absence provozovny, chybějící zázemí). Žalovaný proto nepochybil, když k této skutečnosti přihlédl v rámci celkového souboru indicií.
72. Na výše uvedeném nemohou nic změnit tvrzení žalobce uvedená v žalobě, a to, že jednatelka zajišťovala sídlo nebo že virtuální sídlo bylo správcem daně zjištěno následně. Žalobce své tvrzení o tom, že jednatelka zajišťovala sídlo společnosti Cetax, nikterak nedoložil, a stejně tak neprokázal ani její úmysl toto sídlo jakkoli využívat. Jednotlivá tvrzení žalobce proto nijak nevyvrací zjištění správce daně, že dotčené společnosti měly virtuální sídla. Pokud by si žalobce své dodavatele prověřoval v rozsahu, který sám tvrdí, musel by existenci virtuálních sídel společností Silver a Cetax zjistit. Společnosti Silver a Cetax měly shodnou adresu sídla jak v době předmětných zdaňovacích období, tak v době místních šetření, což žalobce nijak nezpochybnil. Stejně tak je zcela irrelevantní tvrzení, že jednatelka žalobce a osoby působící v těchto společnostech pocházejí ze Šumperka. Tato skutečnost nemá na posouzení projednávaného případu žádný vliv, respektive nezbavovala žalobce povinnosti si své smluvní partnery odpovídajícím způsobem prověřit.
73. Tvrzení, že jednatelka žalobce věděla, že R. A. bydlel v rodinném domě na ulici Jánošíkova, respektive v Žižkově ulici v Šumperku, přestože měl zapsaný trvalý pobyt na adrese městského úřadu, není oprávněné. Pokud jednatelka žalobce věděla, kde R. A. fakticky bydlí, a současně věděla, že má zapsán trvalý pobyt na ohlašovně městského úřadu, jednalo se o zjevnou nestandardní okolnost, která u obezřetného podnikatele musela vyvolat pochybnosti o důvěryhodnosti této osoby a o fungování společnosti, za niž jednal. Tato nesrovnalost proto měla vést žalobce ke zvýšenému prověření svého dodavatele a jeho podnikání. Skutečnost, že tak neučinila, pak podporuje závěr žalovaného, že žalobce mohl a měl vědět o rizikovosti transakcí. Tvrzení žalobce, že si ověřil totožnost R. A., nemá na uvedené závěry žádný dopad. Samotné prověření totožnosti osoby totiž není způsobilé prokázat přijetí dostatečných opatření pro vyloučení účasti na daňovém podvodu.
74. K výtkám žalobce ohledně hotovostních plateb soud akcentuje, že platby v hotovosti samy o sobě neprokazují podvod a nelze je mechanicky považovat za důvod k odepření odpočtu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

V posuzovaném případě však žalovaný tyto platby nehodnotil izolovaně, nýbrž je posuzoval v souhrnu s dalšími objektivními okolnostmi, které společně vytvářejí ucelený obraz nestandardního průběhu obchodů. Jednalo se zejména o bezprostřední a opakované výběry hotovosti po připsání plateb, dispoziční oprávnění jednatelky žalobce a L. V. k účtům dodavatelů a další znaky typické pro rizikové subjekty v podvodných řetězcích (viz výše). Námitka žalobce je formulována obecně, kdy je poukazováno zejména na „praktické důvody“ hotovostních úhrad. Žalobce však nepředložil žádný důkaz, který by zjištěný způsob nakládání s prostředky na straně dodavatelů vyvrátil. Hotovostní platby proto žalovaný oprávněně zohlednil jako dílčí, avšak významnou indicii nasvědčující tomu, že žalobce měl nebo alespoň mohl vědět o své účasti na daňovém podvodu.

75. K námitce, že žalovaný neprovedl, respektive odmítl zopakovat výslech svědka P. O., soud uvádí, že žalobce v průběhu daňového řízení navrhl opakování tohoto důkazu za účelem objasnění počtu bannerů a jejich stavu (zejména údajnému zakrytí) v době místního šetření. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že tento svědek již byl správcem daně vyslechnut a vyjádřil se jak k ceně, tak k počtu bannerů. Nadto dle žalovaného bylo tvrzení žalobce o překrytí bannerů prokazatelně vyvráceno místním šetřením, při němž bylo zjištěno, že se v hale nenacházely žádné bannery, a to ani zakryté. Současně žalovaný upozornil, že z vyjádření RC Sparta Praha vyplynulo, že bannery byly odstraněny z důvodu neplnění závazků dodavatele. Za této situace žalovaný vyhodnotil, že opakované slyšení svědka by nemohlo přispět k objasnění rozhodných skutečností, neboť relevantní otázky již byly postaveny najisto jinými důkazy. S tímto vypořádáním se soud plně ztotožňuje.
76. Pokud žalobce v žalobě tvrdí, že výslechem svědka mohly být objasněny „*okolnosti poskytování reklamních služeb*“, soud konstatuje, že takto formulovaný účel výslechu nebyl v daňovém řízení vůbec navržen. Návrh žalobce směřoval výlučně k otázce počtu a stavu bannerů v době místního šetření, nikoli k širším okolnostem poskytování reklamních služeb. Žalovaný proto nepochybil, když návrh na opakování výslechu posoudil podle jeho skutečného obsahu a odmítl jej jako nadbytečný. Soud v postupu žalovaného neshledal žádnou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce je tak neoprávněná.
77. Námitka žalobce, podle níž měl žalovaný v napadeném rozhodnutí specifikovat, která konkrétní opatření měl žalobce přijmout, aby předešel zapojení do podvodu na DPH, není důvodná. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce svá tvrzení o přijetí dostatečných opatření nikterak nedoložil. Žalobce sice tvrdil, že své obchodní partnery prověřoval, avšak nepředložil žádný důkaz, který by takové tvrzení podporoval. Stejně tak tvrdil, že si ověřoval ceny na trhu, nicméně nepřipojil jediný podklad, z něhož by bylo možné ověřit, že jakýkoli cenový průzkum skutečně provedl. V této souvislosti žalovaný rovněž poukázal na vnitřní rozpor ve vyjádřeních žalobce, neboť jednatelka žalobce tvrdila, že její manžel zajišťoval pouze administrativní služby, zatímco z veřejných rejstříků jednoznačně vyplývá, že byl společníkem či akcionářem společností Silver a Cetax. Tento rozpor dle žalovaného činil tvrzení žalobce o prověřování obchodních partnerů nevěrohodným.
78. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by přijal jakákoli opatření k zamezení své účasti na podvodu na DPH. Nešlo tedy o situaci, kdy by žalovaný hodnotil žalobcem tvrzená opatření jako nedostatečná. Naopak žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť nepředložil jediný konkrétní důkaz, že by jakákoli opatření přijal. Za takových skutkových okolností nelze po žalovaném oprávněně požadovat, aby formuloval hypotetický seznam „chybějících opatření“. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ustálené judikatury NSS nese odpovědnost za tvrzení i prokázání přijetí veškerých rozumných opatření právě daňový subjekt, nikoliv správce daně. Daňová správa není povinna daňovému subjektu vytvářet „návod“, jak má obezřetně postupovat; její úlohou je pouze posoudit, zda daňový subjekt přijal taková opatření, která jsou vzhledem k povaze a rizikovosti transakcí skutečně způsobilá odhalit podvodné jednání. Pokud však žalobce žádná konkrétní opatření nedoložil, neměl žalovaný povinnost určovat, co dalšího měl žalobce učinit. Odkaz žalobce na rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 112/2017 je tak irelevantní.

79. K tvrzení žalobce, že plnil své povinnosti, prověřoval své obchodní partnery obvyklým způsobem, jakož i jednotlivá plnění a přiměřenost ceny a zápisy ve veřejných rejstřících, soud uvádí, že s ohledem na to, že ani tato tvrzení žalobce nikterak nedoložil, nezbyvá soudu než uvedená tvrzení označit za spekulativní.
80. Námitka žalobce, podle níž měl správce daně porušit zásadu legitimního očekávání tím, že v případě jiných plnění od těchto dodavatelů (dodávky dezinfekčních gelů) nárok na odpočet daně uznal, zatímco nyní jej odepřel, důvodná není. Jak žalovaný uvedl již v napadeném rozhodnutí, u obchodů s dezinfekčními gely nebyly zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující podvodnému jednání ani jakékoli objektivní okolnosti, které by mohly zakládat vědomost žalobce o zapojení do podvodného řetězce. Žalobce v tomto případě splnil veškeré zákonné podmínky pro vznik nároku na odpočet daně. Naproti tomu v projednávané věci byly zjištěny okolnosti, které již svou povahou svědčí o podvodném charakteru transakcí, a to včetně skutečností, které odůvodňovaly závěr o vědomosti žalobce o zapojení do podvodu na DPH. Za takto zásadně odlišného skutkového stavu nelze dovodit, že by žalovaný postupoval rozporně či nepředvídatelně.
81. Skutečnost, že v jiném, skutkově odlišném případě správce daně podvod neodhalil a nárok na odpočet žalobci přiznal, nemůže založit legitimní očekávání, že stejně bude postupováno i v nyní projednávané věci. To, že určité plnění v minulosti zůstalo nezpochybněno, sama o sobě neznamená, že správce daně nemůže později (např. na základě jiných, nově zjištěných skutečností nebo odlišného skutkového stavu) dospět k závěru opačnému. Legitimní očekávání může vzniknout pouze tehdy, jsou-li skutkové okolnosti obou případů shodné a správce daně je posuzuje konzistentně. Tak tomu v případě dezinfekčních gelů a projednávaném případě není.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

82. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
83. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. dubna 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu